

en Finantslov, at den beror paa, at Folkethinget gjør sig skyldig i en Række af urigtige Fortolkninger og uberettigede Anvendelser af Grundloven. Dette staar i et Aktstykke fra Landets Regjerings ansvarlige Chef til Hans Majestæt Kongen. Kunde vi nu ikke tage det ganske simpelt og spørge den høitærede Minister, hvorledes han vil forsvare, at han har fremsat noget Saadant for Hans Majestæt Kongen i den Anledning? Dette, at vi negte at forandre en Position med Hensyn til Universitetet, altsaa, at vi fastholde en Position, som den høitærede Conseilspræsident nu i 6 Aar i Forening med de andre Faktorer af den loovgivende Magt har erkjendt at være rigtig, skulde altsaa være at diktere en Finantslov for Landstinget og Regjeringen. Jeg fremhæver, at det kunde være interessant her i Salen at faae en nærmere Udvikling fra den høitærede Conseilspræsident af de Sætninger, som den meget ærede Minister har anvendt i dette Aktstykke. Eller hvorledes vil det kunne kaldes at diktere en Finantslov, naar vi have bevilget endogsaa et overordenlig betydeligt Beløb til Flaadens Skibsbygning, fjøndt vi, da Spørgsmaalet endnu ikke var fornødent drøftet, just ikke have gjort det paa den Maade, som den nuværende Marineminister ønsker det. Vi vide jo, at en anden Marineminister, der ogsaa har den samme Ret til at udtale sig derom, har haft en Betragtning, der er den stik modsatte af den nuværende Regjerings. (Marineministeren [Ravn]: Hvem var det?) Det var Naasløff; han holdt ikke af 19—20 Fods Skibe, men kun af 12 Fods. Jeg nævner kun dette. Men hvorledes denne Regtelse fra Folkethingets Side af i dette Finantsaar at gaa til denne Anvendelse og just denne i den høitærede Conseilspræsidents Forestilling til Hans Majestæt Kongen skal kunne kaldes, at Folkethinget vil diktere Regjeringen og Landstinget en Finantslov, eller hvorledes for det Tredte Spørgsmaalet om Dyrctidstillæget, dette Belvillighedstilbud fra Folkethingets Side om at anvende et Beløb — der staar 300,000, men det vil blive imellem 300,000 og 400,000 — til et stort Antal Embedsmænd ud over, hvad nogen af dem har juridisk Ret til — hvorledes dette Tilbud, der er forenet med Modstand mod at lade sig diktere et større Tilbud, kan af den høitærede Regjerings ansvarlige Chef i hans Indstilling blive behandlet som et Diktat fra Folkethingets Side til Regjeringen og Landstinget af Finantsloven, alt dette kan jeg ikke indse, saa meget mindre som den Finantslov, om hvis Diktat der er Tale, er den samme, som Folkethinget vedtog ved sidste Opløsning, og som vi tidligere have omtalt som den rigeligste Finantslov, nogen Regjering nogensinde har faaet voteret fra Folkethingets Side. Jeg fremhæver i den høitærede Ministers Udtalelse angaaende den vobliktelige Stilling det, der begrunder hans Forslag om en ny Opløsning, og jeg anbringer det her, for at den høitærede Conseilspræsident nærmere kan motivere

dette, nærmere kan søge at forklare det, saa at vi kunne faae et Indblik i, ved hvilke Feilslutninger den høitærede Minister kan være kommen til at fremstille Sagen, thi den meget ærede Minister har naturligvis ikke paa nogen Maade villet give Andet end en sand Fremstilling af sin Opfattelse, men den høitærede Minister er kommen til sit Resultat ved en urigtig Opfattelse af de foreliggende Forhold. Naar den høitærede Minister saa her igjennem endelig faar sin Krig frem og faar Folkethinget opløst, fremhæver han, at det ganske vist ikke kan have nogen afgjørende Betydning, hvorledes Folkethinget bliver valgt paany, men han har dog, og det er et Forbehold, som ikke er ulogisk af den høitærede Minister, det Saab, at det Element af Folkethingets Flertal, der driver paa at fremkalde en stor konstitutionel Konflikt, ikke vil finde Medhold hos det maadeholdne og befindige Flertal af Vælgerbefolkningen. Jeg veed nu ikke, om det er de 6 eller 7 faldne Kandidater, som den høitærede Minister har ment med den Del af Folkethinget, som gaar ud paa at fremkalde en stor konstitutionel Konflikt, hvad det dog vel neppe kan være, siden de fleste vare Ministerens Benner, eller om det maaske kun var den ene af dem, der stemte med os dengang, nemlig det forhenværende Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjør), der jo ligeledes er faldet, til hvem den høitærede Minister siger, eller om det skal være en af os, der sidder her, der driver paa at fremkalde en stor konstitutionel Konflikt. Den høitærede Minister mangler jo enhverformhelst Bepjælselse til baade efter den historiske Gang og Sagens egen Bestaafenhed at bruge et saadant Udtryk; dette, at Thinget efter en grundig og omhyggelig Overveelse, efter at have voteret rundelige Bevillinger til Samfundsforholdene i alle Retninger, negter at høre sig for enkelte Ønsker og Attraar, forberedte gennem længere Tid til en Attaque, skulde være, at drive fremad mod en stor konstitutionel Konflikt. Jeg skal lade Indholdet forsaavidt være; jeg nødes kun til at nævne i Forbigaaende, som liggende udenfor Sagen iøvrigt, blot en enkelt Bemærkning i dette interessante, mærkværdige Aktstykke, og det er den Sætning, hvor den høitærede Minister siger, at i Mæret 1877 nødsagedes Kongen til Udgivelsen af den foreløbige Bevilling af 12te April 1877. Naar Saadant fremkommer i et offentligt Aktstykke, som er til Forhandling her, er det ikke ubespøjet at anholde en saadan Bemærkning og nedlægge Protest derimod. Enhver, der kender disse Forhold, veed meget godt, at der aldeles ingen Nødvendighed var for den høitærede Minister til at begaa dette Skridt. Selv om han fremdeles havde ønsket at fortsætte med sit Ansvar for Regjeringsens Førelse, havde han mange Udveje for sig dengang udenfor dette at fremsætte en saadan Nødvendighed for Hans Majestæt Kongen. Det er altsaa den Fremstilling,